

Bouwreis Kumasi, Ghana, 9 – 17 april 2016

1 april 2016

Voor de 3de keer wordt het Vocational Training Centre in Kumasi bezocht door een bouwreisgroep van de Vebego Foundation en wel van 9 tot en met 17 april 2016. Deze groep gaat o.a. de tweede verdieping van het Centre waar de Vebego Foundation mee gestart is in 2011 afmaken en verbeteren. Het gebouw is sinds 2012 in gebruik als opleidingscentrum tot naaister en kapster voor straatmeiden.

Deelnemers:

Antonia Rojas Lopez – Care
Quincy Amasia – Hago
Eric de Bruin – Hago
John Staak – Yask
Bas Wijbenga – Vebego PPA
Corina Kalkman – Hago Zorg
Marie-Lou Collombon – Fontain Begraafplaatsmanagement
Roy Smeets – Assist
Sybille van Coillie – Hago Food & Industry
Gerwin Ordelmans – Axent Groen
Diana Willemsen – Hago Zorg
Theo Bakker – Hago Rail Services
Anneke Zegwaard – Hago Zorg
Mohsin El-Baset – SDBV

Begeleiders: Ingeborg Zwolsman, Renée van der Aa

Trots op bouwreizigers!

3 april 2016

Het aftellen is begonnen, volgend weekend reist weer een groep enthousiaste Vebego collega's naar Ghana. Zij gaan werken aan het Vocational Training Centre in Kumasi, een bijzondere locatie waar straatmeiden een opleiding krijgen. Het programma is weer prachtig, veel contact met de lokale bevolking en natuurlijk lekker de handen uit de mouwen! Iedereen veel succes, we gaan de blog volgen! Succes!

Warme groeten Annette van Waning – directeur Vebego Foundation

We gaan naar Ghana.....door Gerwin Ordelmans

6 april 2016

Van 9 t/m 16 april gaan we samen met 14 collega's op bouwreis naar Ghana. We stropen de mouwen op om te helpen, te verbinden, te leren en vooral ook fysiek te bouwen. De bouwreis is een prachtig initiatief van de Vebego Foundation. De Vebego Foundation is 10 jaar geleden opgericht na de tsunami in Azië. Door de tsunami werden veel bejaarden wees en dakloos doordat de kinderen waar ze bij in woonden verongelukten. Doordat er geen bejaardenzorg bestaat ontstond er een zeer schrijnende situatie voor de hulpbehoevende dakloze bejaarden. Vebego heeft toen een bejaardenhuis gebouwd. De Vebego Foundation doneert niet aan projecten, ze doneert alleen wanneer Vebego medewerkers fysiek de handen uit de mouwen kunnen steken: zien en ervaren waar je het voor doet!

Ditmaal gaan we verder bouwen aan het Vocational Centre for street girls of Kumasi. In dit gebouw wonen jonge meiden en krijgen ze een tweejarige opleiding tot professioneel naaister of kapster. De meisjes zijn vaak vanuit armoe uit kleine dorpen vertrokken naar de stad. En op straat beland met vaak vervelende gevolgen. De Sisters of Charity zijn het Vocational Training Centre gestart waar de meisjes twee jaar kunnen wonen en een opleiding volgen. Ook na de opleiding worden ze begeleid. Het project is in 2011 gestart door Vebego en er staat dan ook al een gebouw. Deze bouwreisgroep gaat de geplande tweede verdieping realiseren!

Ook in Ghana geven we inhoud en vorm aan onze missie:
Vebego vitaliseert werk en zorg!

24 maart hebben de bouwreizigers een kennismakingsdag gehad. Een mooie groep bij elkaar: de 1 fysiek sterk, de ander kok en weer een ander beveiligiger. Schilders, creatievelingen, teambuilders en vooral veel handige, energieke mensen die er zin in hebben!

To be continued,
Gerwin

Kennismaken met Ghana!

Zaterdag 9, zondag 10 april 2016

Beste thuisblijvers,

Na een lange vliegreis (een ideaal moment om beter kennis te maken met elkaar) zijn we gisteravond laat aangekomen in ons hotel. Onder het genot van een drankje hebben we nog even teruggekeken op de eerste dag en daarna vroeg naar bed. Vanochtend om 09.00 uur hadden we de tweede reisdag voor de boeg. We zijn met de bus van Accra naar Kumasi gereden. Het ging allemaal zeer voorspoedig en na een busreis van 4,5 uur waren we op de plaats van bestemming. Gedurende de busreis werden de grote

verschillen in Ghana al zichtbaar. In Accra hadden we nog een vrij westers beeld, maar hoe dichter we in het binnenland richting Kumasi kwamen hoe slechter de omstandigheden werden. Ondanks deze slechte omstandigheden (vanuit ons perspectief) was het wel opvallend hoe mooi en kleurrijk de Ghanezen gekleed zijn. De zondag staat dan ook in het teken van met z'n allen naar de kerk en samen mooie liederen ten gehoor brengen. Na aankomst in ons resort in Kumasi heeft iedereen een beetje kunnen acclimatiseren aan de nieuwe omgeving en met name de tropische temperaturen. Het is een hele omschakeling en dan te bedenken dat we hierin morgen moeten gaan werken. Aan het eind van de dag stond de kennismaking met Zuster Olivia op het programma (=verantwoordelijke voor het Vocational Training Centre). Het feit dat kinderen op 5-jarige leeftijd vanuit hun ouderlijk dorp naar de stad Kumasi worden gestuurd en dan op straat moeten (over)leven zegt eigenlijk alles. Alleen al in Kumasi leven meer dan 20.000 kinderen op de straat die aan hun lot worden overgelaten. Het programma van het Vocational Training Centre is een initiatief om kinderen en met name jonge vrouwen en hun families te "verleiden"/bewust te maken dat de straat niet het ideaalplaatje is en een andere toekomst voor te schotelen. Inmiddels zijn er zo'n 26 meiden actief in het Vocational Training Centre en krijgen onderdak en educatie om op termijn zelfstandig in hun eigen levensonderhoud te voorzien. Morgen gaan we deze jonge meiden ontmoeten en natuurlijk aan de slag met de bouw van de bovenverdieping van het trainingscentrum. Nu eerst goed eten (=rijst met kip) en dan een goede nachtrust.

Bas & alle bouwreizigers!

De eerste bouwdag, veel indrukken

Maandag, 11 april 2016

Na de zondagavond te hebben afgesloten in een lokale "container" pub hebben de meesten van ons goed geslapen. We zijn gestart met een ontvangst bij de Aartsbisschop van Ashantie, de beschermheer van het Vocational Training Centre. Een hartelijk ontvangst met het nodige ceremoniële vertoon. De bisschop bleek een praktische, "down to earth"man. Na een korte uitleg-van overheidssteun is bijvoorbeeld geen sprake- over zijn rol in de exploitatie van het Vocational Centre, mochten wij allen zijn persoonlijke zegen ontvangen. Een wel heel indrukwekkende start van de dag.

Bij aankomst in het Vocational Centre kregen wij een overweldigende ontvangst. Alle meiden en sisters kwamen naar buiten om ons 1 voor 1 welkom te heten. De eerdere busreis door het land, de uitleg van de zusters, de kennismaking met de meiden; dit alles maakte het doel heel concreet. Na een uitgebreide rondleiding werd de groep opgedeeld en gingen we voortvarend aan de slag. Met koken, schilderen en tegelen. Binnenwerk, dus we hadden niet al te veel last van de zon. Maar warm was het wel. Liters water en dorstlessende Sangria, naar een ondeugend recept van de sisters, hielden ons hoofd koel. Na een verse warme lunch konden de schouders letterlijk onder de schalen met cement gezet worden. Transport op Afrikaanse wijze; twee trappen omhoog. En ook de muren werden rap in de verf gezet.

Een eerste werkdag vol onvergetelijke indrukken hebben we afgesloten met een verfrissende duik in het zwembad. Superlatieven schieten nu al tekort. En wij schieten vol.....Morgen gaan we mee in de grote mars om aandacht te vragen voor het straatkinderenprobleem. Wordt vervolgd.

Marie-Lou en John

I am somebody – het is hier anders...

Dinsdag, 12 april 2016

Het is hier in Ghana een beetje anders dan in Nederland. Vandaag hebben we een mooie dag gehad met zowel emotionele als gelukkige momenten. Dit heeft een diepe indruk op ons gemaakt.

Vanmorgen om 08.15 uur na wederom een lekker Ghanees ontbijtje werden wij opgewacht door een bus vol vrolijke Ghanese meiden. Na eerst een voorstelrondje geleid door Ingeborg, The Boss, waarbij iedereen een hartelijk applaus kreeg na het voorstellen, vertrokken we richting het Drop-In Centre Kumasi. Hier werden we opgewacht door suster Olivia en 300 enthousiaste straatkinderen van alle leeftijden. *"I am somebody"*, *"streetchildren have child rights"*, *"20.000 children live in the streets in Kumasi"*; enkele van de boodschappen die de kinderen droegen op kartonnen borden. Veel kinderen hielden deze borden tijdens de mars ondersteboven, dit bevestigde voor ons dat deze kinderen niet kunnen lezen en een grote behoefte hebben aan educatie. Voor ons enerzijds grappig om te zien, anderzijds raakte ons dit ook. Toen verzamelde iedereen zich voor het doel van de dag: een twee uur durende mars voor de straatkinderen in Kumasi. Een roep richting de regering om het probleem van de vele straatkinderen onder de aandacht te brengen. De kinderen verzamelden zich in een grote rij, samen met een brass band die voor de muzikale begeleiding zorgde. Er werd vrolijk gedanst, gezongen en gelachen. Daarnaast waren er speeches tijdens de tocht waarbij de boodschap verkondigd werd. Na de tocht verzamelden alle kinderen zich op het startpunt voor een maaltijdpakketje dat werd uitgedeeld. Dit ging er rommelig en chaotisch aan toe. Wij hebben als groep het uitdelen van het kleine bakje rijst met een flesje drinken begeleid. Helaas liep het enigszins uit de hand, door een fikse onweersbui en de hoeveelheid kinderen die graag een bakje eten wilden. Uiteindelijk moest er helaas een deel van de kinderen zonder eten weer vertrekken, omdat er niet genoeg eten was. Na deze heftige confrontatie met de werkelijkheid, werden wij door Mickey (een begeleider) en een aantal meiden door de straten van Kumasi geleid, waar de grootste markt van West Afrika is te vinden. Eindeloze straten vol met kraampjes, tot wel 3 rijen dik op 1 stoep. Het is moeilijk om te bedenken hoe de armste delen van het land er uit moeten zien, wanneer Kumasi de op 1 na grootste stad van Ghana is. Tijdens het avondeten werd de hele dag nog veel besproken en ervaringen gedeeld. De dag heeft op iedereen een diepe indruk achtergelaten. Al met al een dag met twee gezichten, en een ervaring die moeilijk met woorden uit te drukken is.

Corina, Mohsin en Eric

De markt in Kumasi

Donderdag, 14 april 2016

's Ochtends zijn wij (Ingeborg, Antonia, Diana, Sybille en twee van de meiden, Liesbeth en Marianne) naar de grootste markt van Zuid Afrika, Kumasi geweest om inkopen te doen. Antonia had een heel leuk idee bedacht met Pasen. Zij heeft een pakketje gemaakt met paaseieren, verkocht aan haar collega 's en in totaal heeft zij hier 100 euro mee verdiend. Haar idee was om met dit bedrag stoffen te kopen voor de kinderen in de St. Louis School en de rest van de bouwers vond dit zo een leuk idee dat alle medereizigers besloten om zelf ook geld bij elkaar te leggen om voor ieder kind een cadeautje te kopen. De kinderen wisten onmiddellijk hun weg op de markt. We hadden gezegd dat zij mochten kiezen wat ze leuk vonden, zowel de stoffen als de cadeautjes. Ze mochten natuurlijk niets vertellen tegen de andere meisjes. De markt daar is onderverdeeld per artikel. Rijen van bijv. schoenen, stoffen, handtassen, eten, enz. We zijn eerst naar de stoffen gegaan. De kinderen kunnen goed onderhandelen. Ze gingen verschillende kraampjes langs, wat eigenlijk containers zijn, tot ze de juiste prijs gevonden hadden. Ze verkopen daar zo'n mooie stoffen dat wij onmiddellijk spijt kregen dat we zelf geen kledingstuk kunnen maken. Allemaal prachtige kleuren. Uiteindelijk vonden ze de juiste kwaliteit voor een hele mooie prijs en konden ze in totaal 10 grote lappen stof kopen. Daarna gingen we naar de handtassen. Daar vonden we 27 hele mooie zwarte handtassen en ook waren de meiden gek van een portemonnee. Ook deze hebben we gekocht. Ook hebben we nog 7 nagellakken gekocht want Marie-Lou had er al 20 meegenomen die zij wilde schenken. Daardoor kwamen we op het idee om de handtassen te vullen met een aantal kleine artikelen zoals nagellak, elastiekjes, klompjes

(typisch Nederlands) en vilstiften. Toen was de ochtend al weer om en gingen we terug naar de school waar we weer verder gingen met schilderen en tegelen. Morgen is er een afscheidsceremonie gepland waar Antonia de stoffen zal overhandigen aan zuster Catherine en de meisjes hun verrassing ontvangen. Wij kijken hier nu al naar uit.

Antonia, Diana en Sybille

De workshop: How to start my own venture

14 april 2016

In de voorbereiding op deze reis is de vraag gesteld om een workshop te geven aan de meiden van het Vocational Centre. Theo bereidde dit voor en nam een koffer vol aan marketing 'know-how' mee. In de loop van de week steeg het enthousiasme en aanmeldingen van 12 naar 27 kinderen.

Hierdoor moest de opzet aangepast worden en werd een team samengesteld met Corina, Bas, Theo en Roy. Het doel was het hebben van plezier en mogelijk het bijbrengen van enkele marketing beginselen. De workshop heette daarom ook; "How to start my own venture", waarbij de filosofie was; "You can't make mistakes, you only can learn!" Theo, als chieft in command, gaf de aftrap en legde uit wat we zouden gaan doen. Je zag toch wel de gespannen kopjes bij de meiden. Om er vooral een laagdrempelige en interactieve sessie van te maken hebben we gekozen voor mindmapping. Allereerst zijn we gestart met een rollenspel waarin we het verschil lieten zien tussen hoe je op een goede manier als ook op een minder goede manier je klanten te bedienen. Dit vonden ze hilarisch.

Vervolgens zijn we gaan proefdraaien met mindmappen door zowel van Ghana als Nederland de specifieke aspecten te tekenen en te benoemen. Er kwamen al meer meiden naar voren om ook iets op het flipovers te zetten. Nadat ze hadden genoten van onze drop, winegums en stroopwafels, gingen we over tot de essentie van deze workshop.

Na een inleiding van Bas, hebben we de groep verdeeld in vieren en zijn we o.b.v. de 4 P's (products, price, promotion, place) aan de slag gegaan. Het resultaat waren 4 mooie plannen uitgebeeld in een mindmap. Alle groepjes presteerden voor de hele klas, bouwers en zusters hun resultaten. De presentaties werden meerdere malen door applaus onderbroken.

Na afloop werden we heel hartelijk bedankt door twee meiden voor het werk wat we gedaan hadden. Voor ons een hele mooie en onvergetelijke ervaring.

Terug in het hotel, na het bijwerken van alle whatsapp-berichten en e-mails, schoven we aan voor het avondeten. Daarna werden we door Ingeborg en Renée verrast met een optreden van Afrikaanse dans. Helaas werd dit optreden ruw verstoord door Gerwin die onaangekondigd zijn danspasjes ten toon moest spreiden. Heel erg jammer vonden wij. Vreemd genoeg vond de Afrikaanse spreekstalmeester (spreken was zijn hobby) de pasjes van Gerwin zeer interessant. Ook de anderen werden toen gedwongen om hun beste beentjes voor te zetten. Hier zijn nog interessante beelden van. Maar helaas voor jullie. What happens in Ghana, stays in Ghana.

Diverse bouwers moesten daarna nog aan de gang om de kadootjes voor morgen in te pakken. Maar daarover horen jullie morgen meer.

Groeten uit Kumasi,

Roy en Theo

Werk, een feestelijke ceremonie en weemoed

Vrijdag 15 april 2016

De laatste dag bouwen is aangebroken. Eerst werken en daarna een afscheidsceremonie. In de ochtend beginnen we met een lekker ontbijtje waarbij sommigen van ons al hun eigen voorkeursgerecht krijgen. Vol goede moed starten we met laatste loodjes. De buitenmuren worden nog in de verf gezet, vloeren worden schoongemaakt en de laatste

tegels worden nog op maat gemaakt. Ook deze ochtend verbazen wij ons weer over de vloerenman Ben die met gemak 90 kg cement op zijn hoofd twee trappen omhoog loopt. De slogan "The Power is in Me" wordt prominent op de muur geschilderd in het klaslokaal van de meiden. Een echte opsteker. De inmiddels welbekende rijst met kip en vis met gebakken aardappeltjes smaken deze middag weer overheerlijk. 's Ochtends maken we ook kennis met Pieter van de stichting Samenwerken. Dit is een initiatief van de gemeente Almere die haar zusterstad Kumasi ondersteunt. Zij verzorgen onder meer het opleidingsmateriaal van de meiden in het Centre. Ook Omroep Flevoland is aanwezig om filmopnamen te maken over dit project.

Na de lunch bestaat de mogelijkheid om de spullen van de meiden te kopen. Hiervan wordt gretig gebruik gemaakt. En daarna start de afscheidsceremonie. Tijdens de ceremonie zijn ook meiden van de straat aanwezig die hopelijk aan het einde van het jaar in de door ons gebouwde verdieping worden gehuisvest en met de opleiding kunnen beginnen. Zij moeten na het feest weer terug naar de harde werkelijkheid van het straatleven. Heel erg triest. Maar het is niet anders. In het bijzijn van "hulp" bisschop Kirk, alle zusters en de meiden wordt gespeeched. Na het officiële gedeelte verzorgen de meiden verschillende Afrikaanse dansen in de bijpassende kledij. Ook de bouwvakkers maken swingend hun opwachting met uiteraard een zak cement op het hoofd. Daarna is het tijd voor onze eigen sterren en zingen Quincy en Roy diverse nummers die enthousiast worden meegezongen. Zelfs in deze hitte springen de vonken er van af en laat iedereen de heupen draaien. Al dansend nemen we afscheid van iedereen en gaan we met enige weemoed maar zeker heel erg voldaan terug naar het hotel. In de avond gaan we met zijn allen uiteten waar zoals gebruikelijk de rijst en kip weer volop gekozen wordt. Schaap- en slanggerechten vinden weinig aftrek. Na het eten nog even naar een hip café voor een afsluitend drankje waar we ook genieten van de dansende straatkinderen.

Marie-Lou en Anneke

Het zit er weer op. Na een prachtige week met veel indrukken, verhalen, hard werken en mooie ontmoetingen is de bouwreisgroep weer onderweg naar huis. Een bijzondere week in vele opzichten om dat behalve met handjes ook met het hoofd is gewerkt en we kennis hebben overgedragen over ondernemerschap. En niet te vergeten de 'Dag van de Straatkinderen' een belevenis die veel indruk heeft gemaakt. Bij het afscheid is er veel plezier gemaakt, gezongen en natuurlijk gedanst. En ... de Hollandse stroopwafel kon op veel waardering rekenen.

Iedereen bedankt voor zijn reacties, leuke verhalen, meeleven en vooral ondersteuning. Voor ons geeft dit echt een enorme spirit! En nu weer tijd om naar huis te gaan, terug naar het normale leven maar wel met een rugzak vol ervaringen en belevenissen die we nooit zullen vergeten!